

og jeg synes heller ikke, man kunde svare anderledes fra den Side: De Beskyttelsesbestemmelser, vi vil have, mener vi maa tages blandt de Beskyttelsesregler, som findes i den bestaaende Lov og i Revisionsforslaget. Det, som den højtærede Justitsminister her har foreslaaet, gaar da ogsaa i den Retning. Den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa i Fjor under Behandlingen af det private Lovforslag og ogsaa i de Konferencer, som Udvalget havde med ham, at han mente ikke, at det private Lovforslag indeholdt tilstrækkelig Beskyttelse for det umyndige Tyende. Der blev derfor truffet Overenskomst mellem Udvalget og Ministeren om, at man skulde lade Lovforslaget hvile, og Justitsministeren gav da Løfte om, at han vilde fremsætte et Lovforslag i denne Retning, og dette Løfte har han altsaa nu indfriet. Hvorvidt dette nu kan føre til det endelige Maal, saa vi kan komme til en Afslutning paa de mange og lange Forhandlinger om Tyendeloven, derom tør jeg ikke spaa. Jeg vil dog sige, at det glædelige ved denne Sag er, at Tyendeloven af 1854 trods alle de mange og strenge Ord, der har været talt om den, dog, som jeg nævnede før, ikke i nogen nævneværdig Udstrækning har været anvendt i det praktiske Liv; det anser jeg for et Gode, og saadan vil det vistnok blive ved at være. Forholdet er jo ikke det, at der ikke er daarlige Husbønder og daarlige Tjenestefolk, men jeg tør dog sige, at hvis man skal lægge til Grund for Bedømmelsen af hele dette Forhold de Tilfælde, hvor Tyendeloven har maattet paakaldes enten fra den ene eller fra den anden Side, faar vi et Vidnesbyrd om, at Forholdene langt fra er slette her i Landet, hverken hvad Husbønder eller Tyende angaar, og det synes jeg, vi kan fremhæve med Glæde, thi det tjener til vor Ros.

Den Tanke at komme bort fra Tyendeloven i al Almindelighed og gaa over til en Beskyttelseslov for det umyndige Tyende har, som sagt, Tilslutning fra mange Sider, ogsaa fra det Partis Side, hvortil jeg hører. Det er et Punkt i vort Program, at Tyendeloven bør ophæves. Og det er ikke saa underligt, at man har optaget dette Punkt i sit Program, naar man ser, hvor liden Nytte man ude i det praktiske Liv har haft af denne Tyendelov. Nu er altsaa Spørgsmaalet, om vi vil gaa med til at godkende de Regler for det umyndige Tyendes Beskyttelse, som Justitsministeren her har foreslaaet. Jeg vil haabe, at vi kan komme

til et Resultat, ikke fordi jeg mener, der er noget frygtindgydende i, at Agitationen fortsættes med de stærke Udtalelser om Undtagelsesloven og den slette Lov for Tyendet til Fordel for Husbonden, thi den er nu drevet i saa mange Aar, men ude i det praktiske Liv har man i al Almindelighed ikke haft Brug for Loven.

Der er ikke fra min Side nogen Grund til at komme ind paa hverken mange eller lange Betragtninger; det har jeg haft Lejlighed til baade i 1911 og 1912 og sidst i Fjor. Heller ikke skal jeg fordybe mig i mange Enkeltheder, da Lovforslaget vel bliver henvist til et Udvalg, hvor Detailbehandlingen kan finde Sted, hvad jeg anser for nødvendigt for nogle Punkters Vedkommende.

§ 1, som danner Grundlaget, fastsætter to Ting. Den fastsætter, at der ved Fæstemaalets Indgaaelse kan vedtages Afvigelser fra visse Bestemmelser. Det gælder saaledes § 5 om Fæstemaalets Varighed, og det gælder om Udbetaling af Lønnen, Assurance af Medhjælpernes Tøj, Fritid i Tjenesten, Forpligtelser i Tilfælde af, at Husbonden flytter, og Kostpenge. Fra Bestemmelserne om disse Ting kan der afviges i Henhold til § 1, saa vidt jeg forstaar, ved Overenskomst ved Fæstemaalets Indgaaelse. Dernæst bestemmes i § 1, at adskillige Punkter ikke kan fraviges ved Overenskomst. Det gælder §§ 2, 7, 8, 11, 3die Stykke, 18, 1ste Stykke, og 19. Af § 1 følger, at Bestemmelserne, der vedrører Fæstemaalets Varighed for Medhjælpere, der ikke er fyldt 18 Aar, ikke kan fraviges. Bestemmelserne om, at Tyendet skal have god, sund og nærende Kost, at der ikke maa skænkes stærke Drikke for et umyndigt Tyende, om, hvor stort Natopholdsrummets Rumfang skal være, at der om Vinteren skal anvises Medhjælperen et opvarmet Værelse til Ophold i Fritiden, endvidere om Forholdet vedrørende Børn, der ikke er udkrevne af Skolen, og om den Fritid, Medhjælperen skal have, kan heller ikke fraviges. Jeg maa maaske gøre et Par Bemærkninger om dette. Forholdet vil ifølge § 33 blive det, at dersom det ikke ved Indgaaelse af Fæstemaal mellem en Husbond og en myndig Medhjælper vedtages, at man ikke vil ind under Loven, kommer man ind under Lovens Regler. Den myndige Medhjælper har altsaa den Fordel, at han kan frigøre sig for denne Lovs Regler, naar han og Husbonden er enige derom. Jeg skal ikke sige noget til, at det bliver en frivillig Sag, om vedkommende Medhjælper vil ind